

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti senat)
z dne 13. julija 2006*

V zadevi T-413/03,

Shandong Reipu Biochemicals Co. Ltd, s sedežem v Shandongu (Kitajska), ki jo zastopajo O. Prost, V. Avgoustidi in E. Berthelot, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopa M. Bishop, zastopnik, skupaj z G. Berrischem, odvetnik,

tožena stranka,

ob intervenciji

Komisije Evropskih skupnosti, ki jo zastopata T. Scharf in K. Talabér-Ricz, zastopnika,

* Jezik postopka: angleščina.

in

Degussa Knottingley Ltd, s sedežem v Londonu (Združeno kraljestvo), ki jo zastopa F. Renard, odvetnik,

intervenientki,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Uredbe Sveta (ES) št. 1656/2003 z dne 11. septembra 2003 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve za uvoz parakrezola s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 234, str. 1),

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik, M. E. Martins Ribeiro in K. Jürimäe, sodnici,

sodna tajnica: K. Andová, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 9. februarja 2006

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

- ¹ Člen 1(2) Uredbe Sveta (ES) št. 384/96 z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti d[a]mpinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL 1996, L 56, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 2238/2000 z dne 9. oktobra 2000 (UL L 257, str. 2, v nadaljevanju: temeljna uredba), določa:

„Izdelek šteje kot d[a]mpinški, če je njegova izvozna cena pri izvozu v Skupnost manjša kot primerljiva cena podobnega izdelka, ki se pojavlja v običajnem poteku trgovanja, uveljavljenim za državo izvoznico.“

- ² Člen 2(3) temeljne uredbe določa:

„Če ni, ali pa ni dovolj, prodaje podobnega izdelka v običajnem poteku trgovanja [...], se normalna vrednost podobnega izdelka izračuna na osnovi proizvodnih stroškov v državi porekla, h katerim se doda razumen znesek za prodajne, splošne in upravne stroške in za dobiček [...]“

3 Člen 2(5) temeljne uredbe določa:

„Stroški se običajno izračunavajo na osnovi evidenc, ki jih hrani stranka v preiskavi, pod pogojem, da so te evidence v skladu s splošno sprejetimi računovodskimi načeli v zadevni državi in da se dokaže, da te evidence razumno odražajo stroške, povezane s proizvodnjo in prodajo obravnavanega izdelka.

Upoštevajo se predloženi dokazi o ustrezni razporeditvi stroškov, pod pogojem, da se pokaže, da so se take razporeditve uporabljale tradicionalno. Če ni na voljo primernejše metode, se da prednost razporeditvi stroškov na osnovi prihodka od prodaje [...]“

4 Člen 2(7)(b) temeljne uredbe določa:

„Pri proti dampinških preiskavah v zvezi z uvozom iz [...] Ljudske republike Kitajske [...] se normalna vrednost določi v skladu z odstavki 1 do 6, če se [...] pokaže, da za tega proizvajalca ali proizvajalce prevladujejo pogoji tržnega gospodarstva glede proizvodnje in prodaje zadevnega podobnega proizvoda [...]“

Dejansko stanje

5 Tožeča stranka je kitajska družba, ki proizvaja in izvažata parakrezol.

- 6 Parakrezol je strupen organski kemični proizvod različnih stopenj čistosti, ki imajo vse enake osnovne fizikalne in kemične lastnosti in se enako uporabljajo. Uporablja se v industriji kot vmesni proizvod za proizvodnjo drugih proizvodov. Njegova proizvodnja iz različnih kemičnih proizvodov privede, glede na uporabljen postopek proizvodnje, do enega ali več stranskih produktov. Med temi stranskimi produkti sta natrijev sulfit in fenolna spojina, ki se tudi uporabljata v industriji.
- 7 Zaradi pritožbe, ki jo je 13. maja 2002 vložila družba Degussa Knottingley Ltd (v nadaljevanju: DKL), edini proizvajalec parakrezola v Skupnosti, je Komisija sprožila protidampinški postopek v skladu s členom 5 temeljne uredbe glede uvoza parakrezola s poreklom iz Ljudske republike Kitajske.
- 8 Obvestilo o začetku postopka je bilo objavljeno v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* 27. junija 2002 (UL C 153, str. 7, v nadaljevanju: obvestilo o začetku postopka).
- 9 Tožeča stranka se je s telefaksom z dne 12. julija 2002 javila Komisiji, da bi bila vključena v vzorec proizvajalcev, ki bi bil lahko izbran na podlagi člena 17 temeljne uredbe.
- 10 Komisija je s telefaksom z dne 16. julija 2002 opozorila, da je bil cel protidampinški vprašalnik za proizvajalce in izvoznike v Skupnost (v nadaljevanju: protidampinški vprašalnik) v posesti tožeče stranke, in določila, da ji mora ta pravilno izpolnjen vprašalnik vrniti do 26. avgusta 2002.

- 11 Komisija je s telefaksom z dne 24. julija 2002 tožečo stranko obvestila, da ji mora do 26. avgusta 2002 poslati samo rubrike A (splošne informacije), B (zadevni proizvod), C (operativne statistike), D (prodaja za izvoz zadevnega proizvoda v Skupnost) in upoštevne dele (prodaje za izvoz) rubrik G (popravki vrednosti – poštena primerjava) in H (računalniški podatki) protidampinškega vprašalnika. Komisija je dodala, da če se tožeči stranki po preiskavi odobri tržnogospodarska obravnava, ki jo je ta zahtevala, bi morala ta v roku, ki bi ji bil takrat določen, izpolniti rubriki E in F ter upoštevne dele (notranje prodaje) rubrik G in H navedenega vprašalnika.
- 12 Tožeča stranka je z dopisom z dne 26. avgusta 2002 Komisiji poslala odgovore na vprašanja rubrik od A do D protidampinškega vprašalnika. Navedla je, da zaradi poletnih počitnic ni mogla zbrati vseh informacij v zvezi z rubriko G omenjenega vprašalnika, in dodala, da bo delovala po svojih najboljših zmožnostih, da te informacije posreduje Komisiji kakor hitro mogoče.
- 13 Komisija je z dopisom z dne 30. septembra 2002 obvestila tožečo stranko, da ji je odobrila tržnogospodarsko obravnavo. Komisija je navedla, da je prejela odgovore tožeče stranke na vprašanja rubrik od A do D protidampinškega vprašalnika, in od tožeče stranke zahtevala, da ji posreduje odgovore na vprašanja rubrik od E do H navedenega vprašalnika do 8. novembra 2002. Komisija je navedla, da se strogo spoštovanje rokov ne nanaša samo na posredovanje odgovorov na protidampinški vprašalnik, ampak tudi na vse ostale predloge in informacije, ki bi ji jih tožeča stranka želela posredovati. Obvestila je tožečo stranko, da je njen odgovor na vprašalnik glavna podlaga, na katero se bo Komisija oprla pri ugotavljanju obstoja morebitnega dampinga, in navedla, da bodo njeni uradniki obisk zaradi preveritve posredovanih informacij izvedli na kraju samem.

- 14 Tožeča stranka je z dopisom z dne 1. oktobra 2002 obvestila Komisijo, da je morala v informacije, ki jih je posredovala v odgovoru na protidampinški vprašalnik z dne 26. avgusta 2002, vnesti določene popravke, in je k dopisu priložila različne dokumente, ki so vsebovali te popravke.
- 15 Komisija je s telefaksom z dne 2. oktobra 2002 obvestila tožečo stranko, da so bili odgovori, podani v določenih delih rubrik A, C in D protidampinškega vprašalnika, nepopolni, in od nje zahtevala, da ji posreduje manjkajoče informacije do 16. oktobra 2002.
- 16 Tožeča stranka je s telefaksom z dne 16. oktobra 2002 odgovorila na to zahtevo.
- 17 Tožeča stranka je 8. novembra 2002 Komisiji poslala odgovore na vprašanja rubrik E, F, G in H protidampinškega vprašalnika.
- 18 Komisija je s telefaksom z dne 15. novembra 2002 potrdila, da bo izvedla preveritev na kraju samem, in zahtevala od tožeče stranke, da naj bodo med to preveritvijo na voljo vse informacije, ki so bile uporabljene za pripravo odgovora na protidampinški vprašalnik, ter vsi člani osebja tožeče stranke, ki so sodelovali pri tej pripravi ali ki se spoznajo na proizvodnjo zadevnega proizvoda, njegovo prodajo ali na računovodstvo. Komisija je dodala, da mora tožeča stranka, če bi med pripravo na ta obisk v svojih odgovorih na protidampinški vprašalnik odkrila napake, Komisiji posredovati pravilno informacijo ter jasno označiti napako in obrazložiti, zakaj je nastala.
- 19 Tožeča stranka je s telefaksom z dne 18. novembra 2002 obvestila Komisijo, da so bili določeni odgovori, ki jih je podala v določenih delih rubrik E, F in G

protidampinškega vprašalnika, ki jih je poslala 8. novembra 2002, nepravilni in nepopolni, ter posredovala popravke. Med drugim je navedla skupne stroške izdelave (total manufacturing costs) in skupne stroške proizvodnje (total costs of production) parakrezola, informacije, ki niso bile vključene v upoštevna polja protidampinškega obrazca v odgovorih, poslanih 8. novembra 2002. Tožeča stranka je navedla, da ti zneski vključujejo odbitek stroškov izdelave in proizvodnje stranskih produktov, in posredovala zneske teh stroškov.

- 20 Uradniki Komisije so 25. in 26. novembra 2002 izvedli obisk zaradi preveritve na kraju samem.
- 21 Komisija je 20. marca 2003 sprejela Uredbo (ES) št. 510/2003 o uvedbi začasnih protid[a]mpinških dajatev na uvoz parakrezola s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 75, str. 12, v nadaljevanju: začasna uredba). Uvodna izjava 25 te uredbe, ki se nanaša na določitev normalne vrednosti, ki se uporablja za sodelujoče proizvajalce-izvoznike, upravičene do tržnogospodarske obravnave, je določila, da mora biti ta „[...] normalna vrednost [...] skonstruirana v skladu s členom 2(3) temeljne uredbe“.
- 22 Komisija je na podlagi člena 14(2) temeljne uredbe z dopisom z dne 21. marca 2003 tožeči stranki poslala kopijo začasne uredbe in na podlagi člena 20(1) temeljne uredbe dokument z naslovom „Del II – Obrazložitev dumpinga“ (Part II – Explanation of dumping), ki vsebuje informacije o podrobnostih, na katerih temeljijo bistvena dejstva in ugotovitve, na osnovi katerih so bili uvedeni začasni ukrepi (v nadaljevanju: dokument o začasnem razkritju). Komisija je povabila tožečo stranko, naj ji posreduje morebitne pripombe glede teh dokumentov do 22. aprila 2003.

- 23 Točka 1.1.1, zadnji odstavek, dokumenta o začasnem razkritju se sklicuje na prilogo I, ki vsebuje popravljeno tabelo skupnih stroškov proizvodnje (total manufacturing costs) za parakrezol. Razen sprememb, ki izhajajo iz različne porazdelitve energijskih stroškov in iz razporeditve stroškov najema, so navedeni zneski tisti, ki jih je tožeča stranka posredovala 8. novembra 2002.
- 24 Tožeča stranka je s telefaksom z dne 22. aprila 2003 Komisiji poslala svoje pripombe o začasni uredbi in o dokumentu o začasnem razkritju. V prvem delu pripomb je tožeča stranka omenila stranske produkte proizvodnje parakrezola in dejstvo, da Komisija ni odbila stroškov proizvodnje stranskih produktov od skupnih stroškov proizvodnje parakrezola, ter poudarila, da je po njenem mnenju tak odbitek nujen. Tožeča stranka je Komisiji predlagala, naj upošteva te pripombe in loči stroške proizvodnje stranskih produktov od stroškov proizvodnje parakrezola.
- 25 Tožeča stranka in Komisija sta imeli 19. maja 2003 sestanek na sedežu Komisije.
- 26 Tožeča stranka je po tem sestanku s telefaksom z dne 26. maja 2003 Komisiji poslala dodatne informacije glede odbitka stroškov stranskih produktov.
- 27 Komisija je z dopisom z dne 11. julija 2003 na podlagi člena 20, od (2) do (4), temeljne uredbe tožeči stranki poslala dokument o končnem razkritju (general disclosure document) bistvenih dejstev in ugotovitev, na katerih je temeljil predlog za uvedbo dokončnih protidampinskih ukrepov (v nadaljevanju: dokument o končnem razkritju), ki vključuje del z naslovom „Del II – Obrazložitev dampinga“ (Part II – Explanation of dumping), ki se nanaša na pripombe, prejete od strank po sprejetju začasne uredbe. Komisija je povabila tožečo stranko, naj predloži svoje pripombe glede dokumenta o končnem razkritju do 23. julija 2003.

- 28 V točki 3.1, odstavek 5, dokumenta o končnem razkritju in v točki 1.1 tistega dela omenjenega dokumenta, ki se nanaša na pripombe, prejete od strank, je Komisija omenila predlog tožeče stranke, da bi bilo treba stroške proizvodnje stranskih produktov odbiti. Komisija je navedla, da je to zahtevo zavrnila z obrazložitvijo, da ni bila podprta z listinskimi dokazi in da so dokumenti, zbrani med preveritvijo na kraju samem, pokazali, da so bili neposredni stroški že razporejeni med različne izdelke, kar ustreza prvotnemu odgovoru na protidampinški vprašalnik.
- 29 V tabeli z zneski skupnih stroškov izdelave (total manufacturing costs) parakrezola, ki je v prilogi I k tistemu delu dokumenta o končnem razkritju, ki se nanaša na pripombe, prejete od strank, so bile v stolpcu z naslovom „TOTAL PC“ navedene iste številke, kot so bile tiste, ki jih je podala Komisija v tabeli, omenjeni v točki 23 zgoraj, ki je bila priložena k dokumentu o začasnem razkritju.
- 30 Tožeča stranka in Komisija sta imeli 22. julija 2003 sestanek na sedežu Komisije.
- 31 S telefaksom z dne 23. julija, dopolnjenim s telefaksom z dne 25. julija 2003, je tožeča stranka poslala Komisiji svoje pripombe glede dokumenta o končnem razkritju skupaj z določenimi dokumenti.
- 32 V prvem delu svojih pripomb v telefaksu z dne 23. julija 2003 je tožeča stranka ponovno omenila, da Komisija v dokumentu o končnem razkritju ni odbila stroškov stranskih produktov in da bi jih bilo treba odbiti.

- 33 Komisija je 18. avgusta 2003 sprejela in objavila svoj predlog uredbe Sveta o uvedbi dokončnih protidampinskih ukrepov in o dokončnem pobiranju začasne dajatve pri uvozu parakrezola s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (COM(2003) 505 konč., v nadaljevanju: predlog dokončne uredbe).
- 34 Komisija je s telefaksom z dne 25. avgusta 2003 odgovorila na pripombe tožeče stranke z dne 23. in 25. julija 2003 glede dokumenta o končnem razkritju. Glede vprašanja o odbitku stroškov stranskih produktov je Komisija navedla, da je bila informacija, ki jo je dala tožeča stranka 18. novembra 2002, posredovana po roku za predložitev odgovorov na protidampinski vprašalnik Komisiji in samo en dan preden je skupina Komisije odšla na obisk zaradi preveritve, ter da ta informacija ni bila zadostno utemeljena, poleg tega pa ji je nasprotovala informacija, ki jo je tožeča stranka predložila med preveritvijo na kraju samem. Končno je Komisija navedla, da je bil predlog za odbitje stroškov proizvodnje stranskih produktov podan po začasnem razkritju z dne 21. marca 2003 in torej po obisku zaradi preveritve ter da posledično informacije, posredovane v prilogi II v zadnji predložitvi z dne 25. julija 2003, ne bi bilo mogoče več preveriti in da dohodkov od prodaje stranskih produktov ne bi bilo mogoče odbiti od stroška proizvodnje zadevnega proizvoda.
- 35 Tožeča stranka je s telefaksom z dne 29. avgusta 2003 odgovorila na telefaks Komisije z dne 25. avgusta 2003.
- 36 Svet je 11. septembra 2003 sprejel Uredbo Sveta (ES) št. 1656/2003 z dne 11. septembra 2003 o uvedbi dokončne protidampinske dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve za uvoz parakrezola s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 234, str. 1, v nadaljevanju: izpodbijana uredba). Uvodna izjava 12

izpodbijane uredbe, ki je enaka kot uvodna izjava 12 predloga dokončne uredbe, se glasi:

„[Tožeča stranka] je trdila, da bi bilo treba stroške proizvodnje dveh drugih izdelkov odšteti od skupnih stroškov proizvodnje, ker izhajata iz istega proizvodnega postopka in se prodajata ločeno. [Tožeča stranka] z listinami ni mogla utemeljiti tega zahtevka. Dokumenti, zbrani na kraju samem, kažejo, da so bili neposredni stroški že razporejeni različnim izdelkom, skladno s prvim odgovorom na vprašalnik. Zato se ta zahtevek zavrne.“

Postopek in predlogi strank

37 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 15. decembra 2003 vložila to tožbo.

38 Komisija je z dokumentom, vloženim v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 2. aprila 2004, podala predlog za intervencijo v podporo sklepom Sveta. Predsednik četrtega senata Sodišča prve stopnje je s sklepom z dne 16. junija 2004 odobril predlog za intervencijo. Komisija je z dopisom z dne 24. avgusta 2004 seznanila Sodišče prve stopnje, da se je odpovedala vložitvi intervencijske vloge, vendar pa se bo udeležila obravnave.

39 DKL je z dokumentom, vloženim v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 7. maja 2004, podala predlog za intervencijo v podporo sklepom Sveta.

- 40 Tožeča stranka je z ločenimi dokumenti, vloženimi v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 8. julija 2004, ugovarjala predlogu za intervencijo, ki ga je podala DKL, in podredno predlagala zaupno obravnavanje določenih delov vloge, odgovora na tožbo in replike v razmerju do DKL. Svet je z dokumentom z istega dne predlagal zaupno obravnavanje določenih delov spisa v razmerju do DKL, pri čemer je navedel, da se tožeča stranka strinja s tem predlogom in da je v bistvenem enak kot predlog za zaupno obravnavanje, ki ga je ta vložila.
- 41 Ker se je sestava senatov Sodišča prve stopnje 13. septembra 2004 spremenila, je bil sodnik poročevalec razporejen kot predsednik v peti senat, ki mu je bila ta zadeva posledično dodeljena.
- 42 Predsednik petega senata Sodišča prve stopnje je s sklepom z dne 11. novembra 2004 odobril predlog za intervencijo DKL. Ker je bil predlog za intervencijo odobren na podlagi člena 116(6) Poslovnika Sodišča prve stopnje, ki se nanaša na pozne predloge za intervencijo, predsednik petega senata ni odločal o predlogih za zaupno obravnavanje, ampak je navedel, da bodo ti predlogi upoštevani, kolikor bo potrebno, pri pripravi poročila za obravnavo in pri pripravi sodb.
- 43 Tožeča stranka je predlagala Sodišču prve stopnje, naj kot ukrep procesnega vodstva odredi, da Komisija razkrije izračune, na katerih je utemeljila svojo oceno škode, ki jo je utrpela industrija Skupnosti.
- 44 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— izpodbijano uredbo razglasi za nično;

— Svetu naloži plačilo stroškov.

⁴⁵ Svet, ob podpori Komisije in DKL, Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

⁴⁶ Tožeča stranka v utemeljitev svoje ničnostne tožbe navaja tri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog je kršitev obveznosti določiti normalno vrednost na primeren in razumen način ter obveznosti dolžne skrbnosti. Drugi tožbeni razlog je kršitev načela dobrega upravljanja in pravic do obrambe. Tretji tožbeni razlog je ta, da s kršitvijo člena 2(3) temeljne uredbe izračunana normalna vrednost ni izključno normalna vrednost podobnih proizvodov.

⁴⁷ Najprej je treba preučiti prvi tožbeni razlog.

Trditve strank

48 Tožeča stranka trdi, da je vse zahtevane informacije posredovala pravočasno, in izpodbija, da bi bila informacija v zvezi z odbitkom stroška proizvodnje stranskih produktov dostavljena po preveritvi na kraju samem. Podredno trdi, da lahko Komisija v skladu s sodno prakso Skupnosti in odločbami organov Svetovne trgovinske organizacije (STO) upošteva pozne odgovore, če pri tem ne krši procesnih pravic drugih strank in ne podaljšuje postopka neupravičeno.

49 Trdi, da Svet poleg tega ni izpolnil svoje obveznosti skrbnega ravnanja ali dolžne skrbnosti. Iz sodne prakse izhaja, na eni strani, da ko je dejstvo, ki se nanaša na določitev normalne vrednosti, sporočeno organu med preiskavo in je to dejstvo tako, da povzroča dvome glede primernosti metodologije, ki jo uporablja organ, mora leta poglobljeno preučiti predlog zainteresirane stranke in, na drugi strani, medtem ko se mora stranka glede odgovorov na vprašanja držati oblike, ki jo zahteva Komisija, in, če tega ne stori, posredovati ustrezna pojasnila, mora Komisija spoštovati svojo obveznost skrbnega ravnanja ali dolžne skrbnosti, da bi pravilno razložila podatke, ki jih je predložila ta stranka. Tožeča stranka navaja predvsem sodbe Sodišča prve stopnje z dne 18. septembra 1995 v zadevi Nölle proti Svetu in Komisiji (T-167/94, Recueil, str. II-2589), z dne 24. oktobra 2000 v zadevi Fresh Marine proti Komisiji (T-178/98, Recueil, str. II-3331) in z dne 8. julija 2003 v zadevi Euroalliages in drugi proti Komisiji (T-132/01, Recueil, str. II-2359).

50 Iz zgoraj navedenega sledi, da Komisija ne bi smela prezreti protidampinškega pravila, v skladu s katerim se stroški stranskih produktov ne bi smeli upoštevati, ampak bi se morali odbiti. Vendar Komisija ni hotela upoštevati številnih poskusov tožeče stranke, da bi popravila napake, ki jih je ta institucija storila v zvezi s tem.

- 51 Tožeča stranka se v repliki sklicuje na člen 6(8) temeljne uredbe. Ta določba nalaga Komisiji pomembno dolžne skrbnosti, ki izhaja iz sodne prakse Sodišča Evropskih skupnosti v zvezi z varstvom pravic do obrambe. Ker se po mnenju tožeče stranke Komisija ni soočila z izvoznikom, ki bi zavrnil sodelovanje, ji ne bi bilo treba uporabiti pravila dostopnih dejstev (iz člena 18(1) temeljne uredbe), ampak bi morala sprejeti ustrezne ukrepe med preiskavo, da bi kar najbolje preučila vsa predložena dokazila, in bi morala spremeniti format vprašalnika in preveritev glede na posebni proizvod, ki je predmet preiskave. Tožeča stranka se sklicuje tudi na člen 18(3) temeljne uredbe, pri čemer poudarja, da so bile informacije, posredovane Komisiji v tej zadevi, v vsakem primeru kakovostne.
- 52 Tožeča stranka podrobno navede te informacije, izpodbija, da bi bile nezadostne, in trdi, da je Komisija tista, ki jih ni bila sposobna pravilno presoditi. Predvsem trdi, da je njen predlog z dne 8. novembra 2002, kot je bil popravljen 18. novembra 2002, jasno pokazal odbitek stroškov stranskih produktov. Trdi, da se je med obiskom zaradi preveritve dotaknila tega vprašanja in Komisiji predložila različne dokazne listine, zlasti račune od prodaje stranskih produktov. Po začasni uredbi je poskušala, vendar zaman, Komisiji ponovno pojasniti vprašanje stranskih produktov in ji je poslala dodatne dokumente.
- 53 Svet ob podpori Komisije in DKL trdi, da tožeča stranka ni pravočasno predložila vseh informacij o dveh stranskih produktih proizvodnje parakrezola. Sodna praksa, ki jo v zvezi s tem navaja tožeča stranka, naj bi zgolj nasloвила vprašanje, ali Komisija lahko sprejme informacije, predložene z zamudo. Glede sklicevanj na določene odločbe STO tožeča stranka ni pojasnila, kakšni zaključki bi lahko izhajali iz njih ali njihove upoštevnosti. V vsakem primeru take odločbe, ki ne zavezujejo sodišča Skupnosti, potrjujejo stališče Sveta.

54 V zvezi z zatrjevano kršitvijo obveznosti dolžne skrbnosti sodb, ki jih je navedla tožeča stranka, ne podpirajo njenih trditev, saj sta Komisija in Svet spoštovala vse procesne obveznosti, ki izhajajo iz teh sodb.

55 Prvič, v tej zadevi ne gre za to, ali so institucije prezrle protidampinško pravilo, v skladu s katerim se stroškov stranskih produktov ne bi smelo upoštevati, ampak gre za to, ali je tožeča stranka pravilno pojasnila, ali stroški proizvodnje parakrezola, navedeni v odgovoru z dne 8. novembra 2002, vključujejo stroške stranskih produktov.

56 Drugič, Komisija naj bi upoštevala informacije v zvezi s stranskimi produkti, ki jih je posredovala tožeča stranka v svojih dopisih z dne 8. in 18. novembra 2002 ter med obiskom zaradi preveritve. Ker je po mnenju Sveta tožeča stranka med tem obiskom potrdila, da so bili stroški stranskih produktov ločeno razporejeni in je bilo to razvidno iz dokumentov, zbranih na kraju samem, je Komisija zaključila, da ti stroški ne bi mogli biti vključeni v stroške proizvodnje parakrezola. Rezultat bi lahko bil drugačen, če bi tožeča stranka takrat razložila, da stroški proizvodnje stranskih produktov niso bili ločeno in neposredno razporejeni in da je bil znesek [*zaupno*]¹ kitajskih juanov (CNY) vrednost prodaj (kot je tožeča stranka trdila precej po začasnem razkritju).

57 Tretjič, informacije, posredovane po obisku zaradi preveritve, naj ne bi bile sprejete, saj naj jih ne bi bilo mogoče preveriti. Iz sodne prakse, ki jo je navedla tožeča stranka, ni mogoče razumeti, da morajo institucije sprejeti nepreverljive informacije, ki so bile predložene po preteku rokov, in zlasti po obisku zaradi preveritve.

1 — Skriti zaupni podatki.

58 V dupliki je Svet podrobneje navedel, da so bili razlogi, zaradi katerih Komisija ni sprejela odbitka stroškov stranskih produktov, prvič, da je bil odgovor tožeče stranke na protidampinški vprašalnik nepopoln, drugič, da med obiskom zaradi preveritve tožeča stranka ni ponovno razložila problema ali pokazala računov in, tretjič, da so druge informacije, predstavljene med zaslišanji po obisku zaradi preveritve, nasprotovale prejšnjim informacijam in jih ni bilo mogoče preveriti v rokih, določenih v temeljni uredbi. Poleg tega noben izmed jezikov, ki se jih govori na Kitajskem, ni uradni jezik Skupnosti in ni naloga Komisije, da dokumente, ki jih je predložil izvoznik v podporo predlogu za zmanjšanje stroškov proizvodnje, iz kitajskega jezika prevaja v jezik Skupnosti.

59 Tožeča stranka, v nasprotju s tem, kar trdi, ni popolno sodelovala s Komisijo. Odločilna naj bi bila kakovost posredovanih informacij in ne njihova količina. Svet dodaja, da je Komisija preučila točnost dokazov po najboljših močeh in z dolžno skrbnostjo. Predloženega novega materiala, ki naj bi nasprotoval prejšnjim informacijam, naj ne bi bilo mogoče preveriti brez drugega obiska zaradi preveritve.

60 V zvezi s sklicevanjem tožeče stranke na pravice do obrambe Svet meni, da Komisija v ničemer ni kršila pravice do obrambe. Komisija naj bi tožeči stranki dala številne priložnosti, da predstavi svoje stališče. Prej je bila tožeča stranka tista, ki s tem, da je z zamudo posredovala nasprotujoče si in nepopolne informacije, ni pravilno izvajala svojih pravic.

Presoja Sodišča prve stopnje

61 Iz sodne prakse izhaja, da imajo na področju ukrepov trgovinske zaščite institucije Skupnosti široko diskrecijsko pravico zaradi zapletenosti ekonomskih, političnih in

pravnih položajev, ki jih morajo preučevati (sodba Sodišča z dne 7. maja 1987 v zadevi NTN Toyo Bearing in drugi proti Svetu, 240/84, Recueil, str. 1809, točka 19; sodbe Sodišča prve stopnje z dne 29. januarja 1998 v zadevi Sinochem proti Svetu, T-97/95, Recueil, str. II-85, točka 51; z dne 17. julija 1998 v zadevi Thai Bicycle Industry proti Svetu, T-118/96, Recueil, str. II-2991, točka 32; z dne 4. julija 2002 v zadevi Arne Mathisen proti Svetu, T-340/99, Recueil, str. II-2905, točka 53, in z dne 28. oktobra 2004 v zadevi Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, T-35/01, ZOdl., str. II-3663, točka 48).

- 62 Iz tega sledi, da mora biti nadzor sodišč Skupnosti nad presojo institucij omejen na preverjanje, ali so se spoštovala postopkovna pravila, ali je bilo dejansko stanje, na katerem temelji izpodbijana odločitev, pravilno ugotovljeno ter da ne gre za očitno zmotno presojo tega dejanskega stanja ali zlorabo pooblastil (v točki 61 zgoraj navedena sodba NTN Toyo Bearing in drugi proti Svetu, točka 19; sodba Sodišča z dne 22. oktobra 1991 v zadevi Nölle, C-16/90, Recueil, str. I-5163, točka 12; sodba Sodišča prve stopnje z dne 28. septembra 1995 v zadevi Ferchimex proti Svetu, T-164/94, Recueil, str. II-2681, točka 67, in v točki 61 zgoraj navedene sodbe Thai Bicycle Industry proti Svetu, točka 33; Arne Mathisen proti Svetu, točka 54, in Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točka 49).
- 63 Zato je treba spomniti, da kadar imajo institucije Skupnosti široko diskrecijsko pravico, je spoštovanje pravic, ki jih zagotavlja pravni red Skupnosti v upravnih postopkih, še bolj temeljnega pomena in da so med temi jamstvi predvsem obveznost pristojne institucije, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne vidike posamezne zadeve, pravica zadevne osebe, da predstavi svoje stališče, ter da je odločitev zadostno obrazložena (sodba Sodišča z dne 21. novembra 1991 v zadevi Technische Universität München, C-269/90, Recueil, str. I-5469, točka 14, in v točki 49 zgoraj navedena sodba Nölle proti Svetu in Komisiji, točka 73).
- 64 Čeprav na področju ukrepov trgovinske zaščite in zlasti protidampinških ukrepov sodišča Skupnosti ne smejo posegati v presojo, ki je pridržana organom Skupnosti, pa je njihova naloga, da se prepričajo, da so institucije upoštevale vse pomembne

okolščine ter da so ocenile dejansko stanje z vso dolžno skrbnostjo, tako da se normalna vrednost obravnava, kot da je bila razumno določena (v točki 62 zgoraj navedeni sodbi Nölle, točka 13 in Ferchimex proti Svetu, točka 67; sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. oktobra 1999 v zadevi Acme proti Svetu, T-48/96, Recueil, str. II-3089, točka 39, in v točki 49 zgoraj navedena sodba Fresh Marine proti Komisiji, točke od 73 do 82). V zvezi s tem iz besedila člena 2(3) temeljne uredbe jasno izhaja, da je treba vsako izmed metod izračuna konstruirane normalne vrednosti, ki je tam navedena, uporabiti tako, da se ohrani razumen izračun, pojem, ki je tudi izrecno omenjen v tem odstavku (sodba Sodišča z dne 7. maja 1991 v zadevi Nakajima proti Svetu, C-69/89, Recueil, str. I-2069, točka 35, in zgoraj navedena sodba Acme proti Svetu, točka 37).

- 65 Poleg tega Sodišče prve stopnje poudarja, da čeprav je v okviru temeljne uredbe naloga Komisije, kot preiskovalnega organa, da določi, ali je proizvod, na katerega se nanaša protidampinški postopek, predmet dampinga in povzroča škodo, če se sprosti v prost promet v Skupnosti, in se torej ta institucija ne more v tem okviru razbremeniti dela dokaznega bremena, ki ga nosi v tem pogledu (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 17. decembra 1997 v zadevi EFMA proti Svetu, T-121/95, Recueil, str. II-2391, točka 74, in v točki 64 zgoraj navedeno sodbo Acme proti Svetu, točka 40), ostaja dejstvo, da temeljna uredba ne podeljuje Komisiji pooblastila za preiskavo, ki bi ji omogočalo, da prisili proizvajalce ali izvoznike, zoper katere je bila vložena pritožba, da sodelujejo v preiskavi ali da predložijo informacije. V teh okoliščinah sta Svet in Komisija odvisna od prostovoljnega sodelovanja strank, da jima dostavijo potrebne informacije v določenih rokih. V tem smislu so odgovori teh strank na vprašalnike, navedene v členu 6(2) temeljne uredbe, in naknadna preveritev na kraju samem, ki jo lahko opravi Komisija v skladu s členom 16 iste uredbe, bistveni za izvedbo protidampinškega postopka. Tveganje, da institucije upoštevajo druge podatke kot tiste, ki so bili posredovani v odgovoru na vprašalnik, če podjetja, na katera se nanaša ta preiskava, ne sodelujejo, je povezano s protidampinškim postopkom in je namenjeno temu, da spodbudi pošteno in skrbno sodelovanje teh podjetij (glej v tem smislu v točki 64 zgoraj navedeno sodbo Acme proti Svetu, točke od 42 do 44, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 28. oktobra 1999 v zadevi EFMA proti Svetu, T-210/95, Recueil, str. II-3291, točka 71).

- ⁶⁶ Poleg tega iz sodne prakse Sodišča izhaja, da je treba za razlago določb temeljne uredbe glede informacij zainteresiranih strank upoštevati predvsem zahteve, ki izhajajo iz spoštovanja pravic do obrambe. Dejansko se teh zahtev ne upošteva samo med postopkom, ki lahko vodi do naložitve kazni, ampak tudi v postopkih preiskave pred sprejetjem protidampinških uredb, ki lahko neposredno in posamično prizadenejo zadevna podjetja in imajo za njih neugodne posledice (sodba Sodišča z dne 27. junija 1991 v zadevi Al-Jubail Fertilizer proti Svetu, C-49/88, Recueil, str. I-3187, točka 15).
- ⁶⁷ Končno iz sodne prakse izhaja, da če je določitev roka, v katerem podjetja, na katera se nanaša protidampinški postopek, posredujejo institucijam odgovore in informacije, utemeljena s pravilno izvedbo tega postopka v rokih, ki jih predvideva temeljna uredba, uživajo institucije široko pravico presoje po prostem preudarku glede priložnosti upoštevanja odgovorov in informacij, ki so jim bile posredovane z zamudo. Če to upoštevanje ne pomeni verjetnosti oškodovanja procesnih pravic drugih strank in ne povzroči neupravičenega podaljšanja postopka, ga ne bi bilo treba obravnavati kot nepravilnega (v točki 49 zgoraj navedena sodba Euroalliales in drugi proti Komisiji, točka 81).
- ⁶⁸ V tem smislu je treba preučiti, ali je, kot trdi tožeča stranka, Svet kršil obveznost skrbnega pregleda in ni izpolnil svoje obveznosti razumno določiti normalno vrednost.
- ⁶⁹ Člen 2(3) temeljne uredbe določa dva alternativna načina izračuna konstruirane normalne vrednosti izdelka. V skladu s prvim načinom, upoštevним v tej zadevi, se normalna vrednost izračuna na osnovi stroškov proizvodnje, h katerim se doda razumen znesek za prodajne, splošne in upravne stroške in za dobiček.

- 70 V tej zadevi se zastavlja vprašanje, ali sta Komisija in Svet na podlagi informacij, ki sta jih imela, utemeljeno menila, da stroškov proizvodnje stranskih produktov parakrezola ni mogoče odbiti od stroškov proizvodnje tega izdelka, ker so bili neposredno razporejeni med stranske produkte.

Odgovor tožeče stranke z dne 8. novembra 2002 na protidampinški vprašalnik in njen telefaks z dne 18. novembra 2002

- 71 V tej zadevi je tožeča stranka pred obiskom zaradi preveritve obvestila Komisijo, da pri proizvodnji parakrezola nastaneta dva stranska produkta, fenolna spojina in aluminijev sulfit – dejansko natrijev sulfit, kot se je popravila tožeča stranka med obiskom zaradi preveritve – in da sta imela ta stranska produkta lastno gospodarsko tržišče. Tožeča stranka je Komisiji tudi pokazala, da so stroški proizvodnje teh dveh stranskih produktov znašali za obdobje preiskave [zaupno] CNY. Te informacije so bile v rubrikah od E do G odgovora tožeče stranke z dne 8. novembra 2002 na protidampinški vprašalnik in – predvsem glede zadnjega zneska – v tabelah „ECCOP (F-4,6)“ in „DMCOP (F-4,7)“, ki sta priloženi k točkama 6 in 7 rubrike F-4 z naslovom „Strošek proizvodnje“, omenjenega vprašalnika ter tudi v telefaksu tožeče stranke z dne 18. novembra 2002, s katerim so bili vneseni popravki v ta odgovor predvsem glede upoštevanja stroškov stranskih produktov.

- 72 Predvsem se je s telefaksom z dne 18. novembra 2002 skušalo, na eni strani, zapolniti praznine, ki so ostale v času odgovora z dne 8. novembra 2002, v določenih poljih tabele stroškov, ki se pojavijo v točki 1 rubrike F-4 z naslovom „Proizvodni strošek“ protidampinškega vprašalnika (v nadaljevanju: tabela F-4.1), in, na drugi strani, obvestiti Komisijo, da zneski, ki so podani v tej tabeli, od zdaj naprej vključujejo odbitek stroškov proizvodnje stranskih produktov. Medtem ko je torej celotni

proizvodni strošek parakrezola za obdobje preiskave znašal glede na tabelo F-4.1, v različici z dne 8. novembra 2002, [zaupno] CNY, se je skupni strošek v različici te tabele, posredovane Komisiji 18. novembra 2002, znižal na znesek [zaupno] CNY.

- 73 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je s telefaksom z dne 18. novembra 2002 tožeča stranka predlagala, naj se proizvodni strošek proizvodnje parakrezola za obdobje preiskave določi na [zaupno] CNY in ne na [zaupno] CNY, to je zmanjšanje [zaupno] CNY, ki po mnenju tožeče stranke ustreza stroškom proizvodnje stranskih produktov za obdobje preiskave.
- 74 Sodišče prve stopnje poleg tega poudarja, da se je znesek [zaupno] CNY ravno tako kot znesek [zaupno] CNY pojavil že v odgovoru z dne 8. novembra 2002. Tako se je zadnji znesek pojavil v polju „Obdobje preiskave/Skupni proizvodni strošek“ (IP/ Total Production Cost) povzemale tabele stroškov v rubriki F-4, točka 2, protidampinškega vprašalnika, posredovanega Komisiji 8. novembra 2002 (v nadaljevanju: tabela F-4.2).
- 75 Sodišče prve stopnje vendarle ugotavlja, da oba, začasna uredba in dokument o začasnem razkritju, temeljita samo na podatkih, predloženih v tabeli F-4.1 v različici z dne 8. novembra 2002 in se ne sklicujeta, niti zato, da bi ga zavrnila, na telefaks z dne 18. novembra 2002 in na popravke, ki so v njem navedeni.
- 76 Sodišče prve stopnje meni, da je mogoče dejstvo, da se niti v začasni uredbi niti v dokumentu o začasnem razkritju ne sklicuje na telefaks z dne 18. novembra 2002, pojasniti s tem, kako si je Komisija razlagala ta telefaks in s stališčem te institucije, ki ga je zavzela med obiskom zaradi preveritve 25. in 26. novembra 2002.

Razlaga telefaksa z dne 18. novembra 2002 s strani Komisije

- 77 Iz navedb Sveta pred Sodiščem prve stopnje ter iz njegovih odgovorov na vprašanja Sodišča prve stopnje na obravnavi izhaja, da je Komisija med branjem telefaksa z dne 18. novembra 2002 zavzela stališče, da je tožeča stranka neposredno razporedila stroške proizvodnje stranskih produktov med navedena stranska produkta po metodi stroškovnega računovodstva, znani kot „metoda donosnosti“.
- 78 Po mnenju Sveta ta metoda zajema neposredno razporeditev stroškov proizvodnje na podlagi donosnosti med različne proizvode, ki nastanejo v proizvodnem procesu. Iz uporabe te metode izhaja, da stroški proizvodnje zadevnega izdelka ne vključujejo nobenega stroška proizvodnje stranskih produktov. Ta metoda se po mnenju Sveta razlikuje od druge metode, ki je znana kot „metoda tržne vrednosti“, ki temelji na tržni vrednosti ali prodajni ceni stranskih produktov. Ta metoda ne vsebuje nobene neposredne razporeditve stroškov teh stranskih produktov, vsebuje pa odbitek teh stroškov od stroškov proizvodnje zadevnega izdelka.
- 79 Razlog, zaradi katerega je Komisija pri prvi analizi in branju telefaksa z dne 18. novembra 2002 menila, da je tožeča stranka uporabila metodo donosnosti, je, da se je tožeča stranka v dveh opombah v telefaksu, v katerih je razložila razloge za popravke odgovorov na protidampinški vprašalnik, izrazila s stroški proizvodnje njenih stranskih produktov in ne s tržno vrednostjo ali prodajno ceno.

Obisk zaradi preveritve in začasna uredba

- 80 Sodišče prve stopnje ugotavlja, da med strankami obstaja nesoglasje glede vsebine dopisovanj v zvezi s stranskimi produkti v času obiska zaradi preveritve. Medtem ko

tožeča stranka zatrjuje, da je v času tega obiska jasno ponovila svoj predlog za odbitek, ki ga je navedla že v dopisu z dne 18. novembra 2002, in je bila prepričana, da je Komisija razumela ta predlog, Svet zatrjuje, da je tožeča stranka potrdila Komisiji, da so bili stroški proizvodnje stranskih produktov neposredno razporejeni med stranske produkte, na podlagi česar je Komisija lahko menila, da jih ni bilo treba odbiti.

- 81 Glede vprašanja, kako bi se lahko ta nesporazum razrešil oziroma kako bi ga bilo treba razrešiti, je treba spomniti, da čeprav je Komisija, ko je obravnavala vprašanje stranskih produktov med obiskom zaradi preveritve, nujno imela v mislih svojo lastno razlago telefaksa z dne 18. novembra 2002, ki je temeljila na besedilu opomb tega telefaksa, ta institucija ne bi mogla prezreti popravkov v zneskih, ki jih je ta telefaks vnesel v odgovor z dne 8. novembra 2002. Komisija se je torej morala ali bi se morala zavedati protislovja med svojo prejšnjo razlago telefaksa z dne 18. novembra 2002, navedeno v točki 77 zgoraj, in predlogom, podprtim z zneski za zmanjšanje vsote stroškov proizvodnje parakrezola, izraženim v tem telefaksu in navedenim v točki 73 zgoraj.

- 82 Vendar je treba ugotoviti, da Komisija ni skušala razrešiti zgoraj navedenega protislovja.

- 83 Dejansko iz navedb Sveta izhaja, da je Komisija tožeči stranki zastavila „jasno vprašanje“, namreč, ali je tožeča stranka neposredno razporedila povezane stroške glede na donosnost, pridobljeno med proizvodnjo parakrezola. Tožeča stranka naj bi odgovorila pritrdilno. Ta odgovor naj bi „potrdil“ stališče Komisije, da ne obstaja razlog za odbitek stroškov stranskih produktov. Komisija je torej menila, da je nepotrebno naprej preiskovati stroške stranskih produktov. Navedbe tožeče stranke se sklicujejo tudi na nezainteresiranost Komisije glede vprašanja stranskih

produktov iz odgovora tožeče stranke na vprašanje Komisije v zvezi s tem. Izrazi zapisnika z obiska zaradi preveritve, ki ga je sestavila Komisija 3. decembra 2002 in ki ga predložil Svet v odgovoru na pisno vprašanje Sodišča prve stopnje, ter izjave na obravnavi tudi potrdijo ta opis dopisovanj med strankami glede stranskih produktov med obiskom zaradi preveritve.

84 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da Komisija po odgovoru tožeče stranke na vprašanje v zvezi z upoštevanjem stranskih produktov tej ni navedla posledic, ki jih je izpeljala iz tega odgovora, namreč neodbitje stroškov stranskih produktov, čeprav so bile te posledice v nasprotju z zneski v telefaksu z dne 18. novembra 2002, ki je predvideval določitev stroškov proizvodnje na [zaupno] CNY in ne na [zaupno] CNY, torej zmanjšanje za [zaupno] CNY, ki po mnenju tožeče stranke ustreza stroškom proizvodnje stranskih produktov, in tako v bistvu vseboval predlog za odbitek stroškov stranskih produktov.

85 Sodišče prve stopnje poudarja, da če Komisija ni nakazala te težave, tožeča stranka v času preiskave ni mogla vedeti, da je Komisija zaključila, da ni treba odbiti stroškov stranskih produktov. Dejansko se je lahko samo Komisija zavedala protislovja – in ga torej lahko upoštevala – med predlogi, podprtimi z zneski, v telefaksu z dne 18. novembra 2002 in obravnavo, ki jo je nameravala uporabiti za stroške stranskih produktov. Molk Komisije med obiskom zaradi preveritve je tožeči stranki dal razlog, da je verjela, da je bil njen predlog za odbitek razumljen in da ni povzročil nobenih težav.

86 Na obravnavi sta Svet in Komisija vendarle trdila, da je razlog, zaradi katerega Komisija ni odbila stroškov stranskih produktov v začasni uredbi, v tem, da tožeča stranka v svojem odgovoru na protidampinški vprašalnik ni predložila zadostnega dokaza, s katerim bi utemeljila tak odbitek. Trdita, da ni naloga institucij, da

namesto strank odgovorijo na protidampinški vprašalnik ali da izvedejo „preiskavo v vseh smereh“. Svet in Komisija trdita tudi, da je imela Komisija prav v času obiska zaradi preveritve in glede na kratek čas, ki ga je imela na razpolago, da se je omejila na zapisovanje odgovorov tožeče stranke, ne da bi se morala na njih odzvati.

⁸⁷ Res je, da – kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 65 zgoraj – ni naloga Komisije, da nadomesti zainteresirane stranke pri pridobivanju informacij, ki bi ji jih morale te dostaviti v okviru protidampinške preiskave. Čeprav se od Komisije zahteva, da kar najbolj preverja natančnost informacij, ki jih dostavijo zainteresirane stranke in na katerih temeljijo njene ugotovitve (glej člen 6(8) temeljne uredbe), ta obveznost predvsem predvideva, da stranke sodelujejo s Komisijo v smislu člena 18 temeljne uredbe. Tako se lahko v skladu s to zadnjo določbo, ko zainteresirana stranka ne dovoli dostopa do potrebnih informacij ali jih ne posreduje v rokih, ki jih navaja temeljna uredba, ali pa močno ovira preiskavo, začasne ali dokončne ugotovitve, bodisi pozitivne ali negativne, naredijo na osnovi dostopnih dejstev. Isto velja, če se ugotovi, da je zainteresirana stranka dostavila napačne ali zavajajoče informacije.

⁸⁸ Zato Sodišče prve stopnje najprej ugotavlja, prvič, da ni sporno, da tožeče stranke ni možno okriviti za nesodelovanje kadarkoli med protidampinškim postopkom v smislu člena 18 temeljne uredbe.

⁸⁹ Poleg tega in predvsem Sodišče prve stopnje meni, da utemeljitev Sveta in Komisije v zvezi s tem, da Komisija ni odbila stroškov stranskih produktov v začasni uredbi zaradi tega, ker naj tožeča stranka ne bi predložila zadostnega dokaza, ki bi utemeljil ta odbitek, v svojem odgovoru na protidampinški vprašalnik ali med obiskom zaradi preveritve, ne upošteva dejstev.

90 Dejansko razlog, da Komisija ni odbila stroškov stranskih produktov, ni bil v očitani nezadostnosti dokazov, ki jih je predložila tožeča stranka, ampak je bil v tem, da je Komisija iz informacij in odgovorov tožeče stranke razumela, da le-ta ni hotela tega odbitka. Kot je navedeno v točki 83 zgoraj, je Komisija menila, da se je med obiskom zaradi preveritve „potrdila“ njena razlaga, do katere je prišla prej med branjem telefaksa z dne 18. novembra 2002, da naj se stroškov stranskih produktov ne odbije.

91 Če je bilo stališče Sveta in Komisije, ki temelji na trditvi, da je nezadostnost informacij, posredovanih v podporo predloga za odbitek, tista, ki utemeljuje neobstoje odbitka, pravilno, potem bi Komisija med obiskom zaradi preveritve tožeči stranki na začetku nakazala, da ta predlog za odbitek, označen kot tak, v tem primeru ni bil dopolnjen z zadostnimi utemeljitvami, da bi se lahko koristno upošteval. Poleg tega in tudi če bi Komisija pozabila opozoriti tožečo stranko na nezadostnost med obiskom zaradi preveritve, bi morala vsaj ob izvajanju svojih obveznosti podrobnega obveščanja in obrazložitve, ki sta izrecno predvideni v členu 20(1) oziroma v členu 14(2) temeljne uredbe in na kateri opozarja sodna praksa, navedena v točkah 66 oziroma 63 zgoraj, v dokumentu o začasnem razkritju in v začasni uredbi opozoriti, da je bil predlog za odbitek stroškov stranskih produktov zavrnjen zaradi neobstoja zadostnih dokazov. Sodišče prve stopnje ugotavlja, da se niti začasno razkritje niti začasna uredba ne dotikata vprašanja o odbitku stroškov stranskih produktov.

92 Način, kako je Komisija razlagala telefaks z dne 18. novembra 2002, in dejstvo, da ta institucija tožeče stranke ni opozorila na protislovje, ki je obstajalo med obravnavo, ki jo je nameravala uporabiti za stroške stranskih produktov, in zneski v tem telefaksu, sta povzročila, da Komisija med tem obiskom ni izvedla preveritve, ki pa bi bila nujna, če bi v primeru, da bi se zgoraj navedeno protislovje izpostavilo, prišlo do pogovora med strankami, ki bi vodil do razrešitve nesporazuma in bi tako Komisija ugotovila, da tožeča stranka predlaga odbitek stroškov stranskih produktov.

- 93 V zvezi s tem Sodišče prve stopnje ne more sprejeti trditve, ki so bile navedene na obravnavi in v skladu s katerimi Komisija ni bila dolžna v času tega obiska narediti drugega, kot pasivno zapisovati odgovore tožeče stranke z namenom naknadne analize, glede na omejen čas, predviden za obisk zaradi preveritve, in glede na obseg informacij, ki jih je bilo treba preveriti.
- 94 Medtem ko je res, da od Komisije v okviru protidampinške preiskave in zlasti v okviru obiska zaradi preveritve ni mogoče zahtevati, da nadomesti stranke, ki so dolžne z njo pošteno in učinkovito sodelovati, tako da dobavijo potrebne in točne informacije, ostaja dejstvo, da predvsem v okoliščinah tega primera Komisija ni mogla, razen če ne bi izpolnila svoje obveznosti skrbnega pregleda, opustiti tega, da tožečo stranko opozori na protislovje, ki ga je ugotovila ali naj bi ga ugotovila, med, na eni strani, zneski v telefaksu z dne 18. novembra 2002 in, na drugi strani, dejstvom, da je iz odgovora tožeče stranke razumela, da le-ta ni predlagala odbitka stroškov stranskih produktov.
- 95 Poleg tega, kolikor bi lahko zgoraj navedene trditve navajale na to, da bi Komisija morala izvesti naknadno analizo odgovorov tožeče stranke z namenom, da bi končno ugotovila njen položaj glede obravnave, ki naj bi je bili deležni stroški stranskih produktov, Sodišče prve stopnje poudarja, da temu nasprotuje to, da je Komisija med obiskom zaradi preveritve ocenila, da je njeno stališče potrjeno glede obravnave, ki se uporabi za navedene stroške, in da je zato menila, da te zadeve ni več treba preiskati.
- 96 Iz vseh zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da je Komisija glede na posebne okoliščine te zadeve storila očitno napako pri presoji besedila telefaksa z dne 18. novembra 2002 in kršila svojo obveznost, na katero opozarja sodna praksa, navedena v točki 64 zgoraj, da upošteva vse pomembne okoliščine in da oceni

dejansko stanje zadeve z dolžno skrbnostjo, tako da se lahko konstruirana normalna vrednost obravnava, kot da je bila razumno določena.

- 97 Preučiti je torej treba, ali so te nezakonitosti, ki so nastale na stopnji začasne uredbe, povzročile nezakonitost izpodbijane uredbe. Dejstvo, da je Komisija storila očitno napako pri presoji in da ni izpolnila obveznosti skrbnega pregleda na začetku protidampinškega postopka, ne povzroči nujno nezakonitosti dokončne uredbe, ki jo je sprejel Svet.

Izpodbijana uredba

- 98 V dvanajsti uvodni izjavi izpodbijane uredbe je Svet, ki je točno povzel besedilo predloga dokončne uredbe, ki ga je pripravila Komisija, obravnaval vprašanje stranskih produktov s temi besedami:

„[Tožeča stranka] je trdila, da bi bilo treba stroške proizvodnje dveh drugih izdelkov odšteti od skupnih stroškov proizvodnje, ker izhajata iz istega proizvodnega postopka in se prodajata ločeno. [Tožeča stranka] z listinami ni mogla utemeljiti tega zahtevka. Dokumenti, zbrani na kraju samem, kažejo, da so bili neposredni stroški že razporejeni med različne izdelke, skladno s prvim odgovorom na vprašalnik. Zato se ta zahtevek zavrne.“

- 99 Sodišče prve stopnje ugotavlja, da sta Komisija in Svet v predlogu dokončne uredbe in v izpodbijani uredbi ohranila obravnavo, ki je bila uporabljena za stroške stranskih produktov na stopnji začasne uredbe.

- 100 Tako sta Komisija in Svet ohranila znesek [*zaupno*] CNY, ki je bil na stopnji začasne uredbe strošek proizvodnje parakrezola, ter izbiro, da ne bosta odbila stroškov stranskih produktov, katerih obstoja in trženja ti instituciji ne izpodbijata, kot sta to potrdili v odgovoru na vprašanje Sodišča prve stopnje na obravnavi in kar je bilo zapisano v zapisnik obravnave.
- 101 Treba je torej preučiti vprašanje, ali odločitev, da se ne odbije stroškov stranskih produktov, ker se je ponovila na stopnji predloga dokončne uredbe in predvsem na stopnji izpodbijane uredbe, temelji na kršitvi obveznosti upoštevanja vseh pomembnih okoliščin in presoje dejanskega stanja z vso dolžno skrbnostjo, tako da bi se lahko konstruirana normalna vrednost obravnavala, kot da je bila razumno določena v smislu sodne prakse, navedene v točki 64 zgoraj.
- 102 Svet pred Sodiščem prve stopnje v bistvu navaja štiri argumente, da bi utemeljil ohranitev rešitve, sprejete na stopnji začasne uredbe, v izpodbijani uredbi.
- 103 Prva trditev Sveta je, da je bil odgovor tožeče stranke na protidampinški vprašalnik nepopoln.
- 104 Sodišče prve stopnje pa opozarja, da se ta trditev nanaša na dejstva pred začasno uredbo in da je torej obstajala pred uredbo. Če je to res ali ne, ta utemeljitev ni preprečevala Komisiji, da bi na stopnji navedene začasne uredbe priznala, implicitno ampak nujno, obstoj in trženje stranskih produktov ter njihovim stroškom namenila posebno obravnavo, to pomeni, da se jih ne odbije, ker naj bi bili ti stroški razporejeni med stranske proizvode. Ta argument torej ne pojasni razlogov, zaradi

katerih sta Komisija in Svet v predlogu dokončne uredbe in v izpodbijani uredbi ohranila rešitev, ki je bila sprejeta na podlagi očitne napake pri presoji in kršitve obveznosti dolžne skrbnosti na stopnji začasne uredbe.

105 Drugi argument Sveta je, da tožeča stranka med obiskom zaradi preveritve ni niti na novo pojasnila problema stranskih produktov niti pokazala računov teh produktov.

106 Sodišče prve stopnje poudarja, da tudi tega argumenta ni mogoče sprejeti, saj se ponovno nanaša na dejstva pred začasno uredbo in je torej obstajal pred uredbo. Očitek, da tožeča stranka ni ponovno razložila problema med obiskom zaradi preveritve in pokazala prodajnih računov stranskih produktov, tudi če je resničen, kar tožeča stranka nedvomno izpodbija, ni preprečeval Komisiji, da bi priznala, ponovno, obstoj in trženje stranskih produktov na stopnji začasne uredbe in v ničemer ne razloži, zakaj je bila obravnava, namenjena stroškom stranskih produktov na tej stopnji, ohranjena v izpodbijani uredbi.

107 Poleg tega Sodišče prve stopnje opozarja, da tudi če tožeča stranka ni dobavila dodatnega dokaza na stopnji obiska zaradi preveritve, kot trdi Svet, je bilo to samo zaradi ravnanja Komisije med tem obiskom, ki ji je dalo razlog, da verjame, da je bil njen predlog za odbitek razumljen in da ni povzročil nobenih težav (glej točko 85 zgoraj). Sodišče prve stopnje meni, in stranke tega niso na noben način izpodbijale na obravnavi, da če bi se Komisija sklicevala na protislovje, ki je obstajalo med zneski v telefaksu z dne 18. novembra 2002 in tem, kar je razumela iz odgovorov tožeče stranke, bi se stranke pogovorile in bi razrešile vprašanje stranskih produktov.

108 Sodišče prve stopnje poudarja, da s temi ugotovitvami nikakor ne izraža, da bi Komisija morala opraviti „preiskavo v vseh smereh“. Gre samo za to, da imajo obveznosti, omenjene v točkah 63 in 64 zgoraj, na podlagi katerih instituciji naslovnici, kot v tej zadevi, pripada široka diskrecijska pravica, da skrbno in nepristransko preiskuje vse upoštevne okoliščine v zadevi in da oceni dejansko stanje z vso dolžno skrbnostjo, tako da bi se lahko konstruirana normalna vrednost obravnavala, kot da je bila razumno določena, posledice. Iz teh obveznosti izhajajo, da morajo institucije – razen v primeru nesodelovanja v smislu člena 18 temeljne uredbe, za kar ne gre v tej zadevi –, če razumno menijo, da jim neko vprašanje, ki je neposredno upoštevno za določitev normalne vrednosti, ni bilo zadostno razjasnjeno, na to jasno opozoriti zadevni gospodarski subjekt. Ta obveznost odraža obveznost iz člena 6(8) temeljne uredbe, da se kar najbolj preverja natančnost informacij, ki jih dostavijo zainteresirane stranke in na katerih temeljijo ugotovitve institucij.

109 Tretji argument Sveta ima dva dela. Prvič, informacije, ki jih je posredovala tožeča stranka, naj bi nasprotovale informacijam, ki jih je predložila prej, in drugič, naj bi bile poslano z zamudo ali v nerazumljivem jeziku.

110 Glede očitka v zvezi s protislovjem Sodišče prve stopnje meni, da ne more uspeti iz teh razlogov.

111 Prvič, Svet je ta očitek navedel samo zato, da bi kritiziral dokaze, ki jih je predložila tožeča stranka. To ne more biti povod, da institucija predloži utemeljitev rešitve, ki jo je dokončno sprejela za obravnavo stranskih produktov. Rešitve, ki na stopnji začasne uredbe temelji na očitni napaki pri presoji in neobstoju skrbnega pregleda spisa, ni mogoče ohraniti na stopnji dokončne uredbe, ker so dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, naknadno vsebovali protislovja. Tak argument ni

utemeljitev končnega obravnavanja, ki ga je sprejel Svet, nič bolj kot prva dva argumenta, ki sta obravnavana zgoraj.

112 Poleg tega resničnost določenih protislovij, ki jih očita Svet in na katera se sklicuje v svojem odgovoru na tožbo, ni bila dokazana.

113 Tako dejstvo, da je tožeča stranka navedla, „da stroški proizvodnje stranskih produktov niso bili ločeni od stroškov proizvodnje parakrezola“, in predlagala, „da naj se posebni stroški, povezani s proizvodnjo stranskih produktov, odbijejo od stroškov proizvodnje parakrezola“, ali dejstvo, da naj se tožeča stranka ne bi mogla odločiti med metodo donosnosti in metodo tržne vrednosti, ne pomenita pravega protislovja v zaporednih trditvah tožeče stranke. Protislovje, kolikor obstaja, je dejansko med predlogi tožeče stranke in načinom, kako jih je Komisija razumela na stopnji začasne uredbe. Zdi se tudi, da protislovje izhaja tudi iz dejstva, da se Komisija in Svet na omejen način držita tipologije metod upoštevanja stroškov stranskih produktov, navedene v točkah 77 in 78 zgoraj. Sodišče prve stopnje pa opozarja, da člen 2(5) temeljne uredbe ne predvideva, razen spoštovanja splošno sprejetih računovodskih načel v zadevni državi, nobene posebne omejitve glede metod, uporabljenih za oceno in računovodsko obravnavo stroškov.

114 Tudi očitek Sveta, v skladu s katerim naj bi bile informacije, ki jih je posredovala tožeča stranka, pozne in nepreverljive, bodisi zaradi rokov bodisi iz jezikovnih razlogov, ne more utemeljiti ohranitve prvotne rešitve, ki temelji na očitni napaki pri presoji in neobstoju skrbnega pregleda spisa.

115 Poleg tega Sodišče prve stopnje meni, da ta očitek ni utemeljen.

116 Glede tega, da so bile informacije v zvezi s stranskimi produkti, ki jih je tožeča stranka podala 18. novembra 2002, predložene z zamudo, kar Komisija navaja v svojem telefaksu z dne 25. avgusta 2003, Sodišče prve stopnje, prvič, poudarja, da se je Svet na obravnavi odrekel sklicevanju na ta očitek.

117 Vendar pa ostaja dejstvo, da sta stališče, ki ga je zavzela Komisija v svojem predlogu dokončne uredbe, in stališče, ki ga je zavzel Svet v izpodbijani uredbi, temeljila predvsem na tej očitani zamudi.

118 Nesporno je, prvič, da je telefaks z dne 18. novembra 2002, čeprav samo nekaj dni po roku za vložitev odgovora na protidampinški vprašalnik, prišel do Komisije sedem dni pred obiskom zaradi preveritve. Drugič, ta telefaks je odgovor na telefaks Komisije z dne 15. novembra 2002, ki izrecno vabi tožečo stranko, naj označi vse napake, ki so postale razvidne ob pripravi na obisk zaradi preveritve. Končno je nesporno, da je Komisija upoštevala telefaks z dne 18. novembra 2002 v tistem času. S tem Komisija ni storila nič drugega, kot uporabila možnost, ki jo priznava sodna praksa, navedena v točki 67 zgoraj, da je upoštevala informacije, ki so do nje prišle po poteku določenih rokov. V teh okoliščinah Komisija ne bi mogla razumno trditi, kar pa je vseeno storila v svojem telefaksu z dne 25. avgusta 2003, s katerim je skušala utemeljiti svojo zavrnitev, da ponovno preuči vprašanje stranskih produktov, da je telefaks z dne 18. novembra 2002 prispel prepozno.

119 Drugič, glede zamude predloga za odbitek prodajne vrednosti stranskih produktov, na katero se Komisija sklicuje v telefaksu z dne 25. avgusta 2003 in trdi, da je bil ta predlog napisan šele 22. aprila 2003, to je po začasni uredbi, Sodišče prve stopnje ugotavlja, da čeprav bi se tožeča stranka lahko bolj natančno izrazila v svojih odgovorih na protidampinški vprašalnik, je predlog za odbitek stroškov stranskih produktov kljub temu razviden iz telefaksa z dne 18. novembra 2002, ki je, kot je omenjeno v točki 73 zgoraj, vseboval predlog, naj se proizvodni strošek proizvodnje

parakrezola za obdobje preiskave določi na [zaupno] CNY in ne na [zaupno] CNY, torej naj se zmanjša za [zaupno] CNY, kar po mnenju tožeče stranke ustreza stroškom proizvodnje stranskih produktov za obdobje preiskave. Sodišče prve stopnje torej meni, da v posebnih okoliščinah te zadeve Komisija in Svet tožeči stranki ne bi smela očitati, da je poslala dodatne informacije po tem, ko je bila obveščena, šele na stopnji začasne uredbe, da Komisija ni razumela tega predloga za odbitek. Iz tega sledi, da je tožeča stranka lahko predložila te informacije v podporo svojemu predlogu za odbitek stroškov stranskih produktov po tej uredbi, predvsem v svojem dopisu z dne 22. aprila 2003, naloga Komisije pa je, da skrbno opravi ponovni pregled, vključno z nadaljnjimi preveritvami, če je potrebno. Zavzeti drugačno stališče v posebnih okoliščinah te zadeve bi pomenilo odvzeti smisel in učinek delu protidampinškega postopka, ki sledi začasni uredbi.

- 120 Stališče Sveta, v skladu s katerim so bili določeni dokumenti – v bistvu računovodski dokumenti, ki jih je tožeča stranka izročila 23. in 25. julija 2003 – napisani v kitajskem jeziku, je tudi treba ovreči iz teh razlogov. Ne glede na to, kdo je bil odgovoren za morebitni prevod navedenih dokumentov, ta očitek ne bi smel ovreči dejstva, da je v posebnih okoliščinah te zadeve odgovornost Komisije, kot preiskovalnega organa in glede na pripombe tožeče stranke z dne 22. aprila 2003 na začasno uredbo, da začne brez odlašanja celovit in skrben ponovni pregled položaja, sprejetega v tej uredbi, ki se nanaša na stranske proizvode. Na tej točki bi morala Komisija, ob predvidevanju, da je tožeča stranka imela tako obveznost, od nje zahtevati, da predloženim dokumentom priloži prevod. Vendar Komisija ni dala nikakršne pobude v zvezi s takim ponovnim pregledom. Tožeča stranka je bila tista, ki je Komisiji poslala dokumente, ki jih ta ni zahtevala. Svet in Komisija se torej pred Sodiščem prve stopnje ne moreta sklicevati na to, da ni bilo prevoda, da bi utemeljila zavrnitev pregleda dokumentov, ki jih je predložila tožeča stranka po začasni uredbi, saj poleg tega Komisija tega razloga ni navedla v telefaksu z dne 25. avgusta 2003.

121 Četrty argument Sveta je, da naj bi bilo v dokumentih, pridobljenih na kraju samem, navedeno, da so bili stroški stranskih produktov neposredno razporejeni med stranske produkte. Dokumenti, ki so bili predani Komisiji med obiskom zaradi preveritve in na katere bi se ta argument lahko nanašal, so štirje. Gre, prvič, za dokument z naslovom „Tabela izračuna stroškov proizvodnje Shandong Reipu Bio-chemicals Ltd“ (Product cost calculation table of Shandong Reipu Bio-chemicals Ltd), ki se nahaja v prilogi A19 k vlogi (v nadaljevanju: dokument A19), drugič, za dokument z naslovom „Proizvodni strošek – Obdobje preiskave“ (Cost of production IP), ki se nahaja v prilogi A20 k vlogi (v nadaljevanju: dokument A20), tretjič, za dokument z naslovom „Evidenca končanih proizvodov za parakrezol“ (Ledger of finished products for paracresol), ki se nahaja v prilogi A21 k vlogi (v nadaljevanju: dokument A21) in, četrtič, za dokument z naslovom „Statistika stroškov zadevnih proizvodov med obdobjem preiskave“ (Cost statistics of products concerned during the investigation period), ki se nahaja v prilogi A22 k vlogi (v nadaljevanju: dokument A22). Vsi ti dokumenti so številčne tabele.

122 Glede dokumenta A19 je treba ugotoviti, da kritike, ki jih je podala Komisija v zvezi z njim in ki jih je ponovil Svet v odgovoru na tožbo, nikakor ne razložijo, zakaj je Komisija menila, da ta dokument nakazuje, da so bili stroški stranskih proizvodov neposredno razporejeni med stranske proizvode. V zvezi s tem je treba opomniti, da takoj po teh kritikah v odgovoru na tožbo Svet doda, da „da bi razjasnili vprašanje stranskih produktov in določili, kako nadaljevati, so uradniki Komisije, ki so odgovorni za preiskavo, vprašali tožečo stranko [...], ali je neposredno razporedila povezane stroške glede na donosnost“. Zgolj „v smislu [odgovora tožeče stranke] je Komisija menila [...], da so vsi stroški, označeni v [...] dokumentu 19, povezani zgolj

z zadevnim proizvodom in zaključila, da ne obstaja razlog za to, da bi se karkoli odbilo od zneskov, označenih kot stroški proizvodnje parakrezola“.

- 123 Zdi se torej, da ni vsebina dokumenta A19 tista, na podlagi katere je Komisija sklepala, da so bili stroški stranskih proizvodov neposredno razporejeni med njih, ampak način, kako je Komisija razumela odgovor tožeče stranke na vprašanje, zastavljeno v zvezi s tem.
- 124 Glede dokumentov A20 in A21 iz odgovora Sveta na tožbo jasno izhaja, da ju Komisija ni niti zahtevala niti pregledala za namene odgovora na vprašanje stranskih produktov.
- 125 Glede dokumenta A22 je Svet v odgovoru na tožbo sam opozoril, da se Komisija „ni sklicevala na ta posebej pripravljen dokument, ko je ugotovila, da so bili stroški, povezani s stranskimi produkti, že razporejeni med te stranske produkte“.
- 126 Bolj splošno in kot je predstavljeno v točki 83 zgoraj, opis poteka obiska zaradi preveritve, kot ga je podal Svet, razkrije, da se Komisija, ko je enkrat verjela, da je od tožeče stranke prejela potrditev neposredne razporeditve stroškov stranskih produktov, za zgoraj omenjene štiri dokumente ni več zanimala.

127 Iz zgoraj navedenega izhaja, da izjava Komisije, zlasti na obravnavi z dne 19. maja 2003, ki je povzeta dobesedno v uvodni izjavi 12 izpodbijane uredbe, v skladu s katero naj bi dokumenti, predloženi med obiskom zaradi preveritve, kazali, da stroškov stranskih produktov ni treba odbiti, ni utemeljena.

128 Končna ugotovitev po preučitvi zgornjih štirih argumentov Sveta je, da sta Komisija in nato Svet po krivem zavrnila, da po začasni uredbi ponovno resno pregledata, ali je bila obravnavana, na tej stopnji namenjena stroškom stranskih produktov, primerna, pri čemer so na stopnji izpodbijane uredbe učinki očitne napake pri presoji in kršitve obveznosti skrbnega pregleda, storjene na stopnji začasne uredbe, še naprej obstajali.

129 Sodišče prve stopnje poudarja, da v tej zadevi ne gre za to, da bi moral Svet izvesti odbitek, ki ga je predlagala tožeča stranka zgolj na podlagi informacij, ki jih je posredovala pred začasno uredbo in po njej. Sodišče prve stopnje ne more predvideti rešitve, do katere bi pripeljal ponovni skrbni pregled. Niti ne gre za to, da bi Sodišče prve stopnje potrdilo, da so bile te informacije popolne in da bi se lahko sprejele brez preveritve; Sodišče prve stopnje meni samo, da bi v posebnih okoliščinah te zadeve in glede na te informacije Komisija in Svet morala zaključiti, da je bilo stališče, sprejeto na stopnji začasne uredbe, sprejeto prenagljeno in da je bilo – ob upoštevanju njune obveznosti skrbnega pregleda in z namenom, da bi prišla do razumnega izračuna normalne vrednosti – nujno treba ponovno skrbno pregledati vprašanje stranskih produktov.

130 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da glede na posebne okoliščine te zadeve Komisija in Svet nista izpolnila, pred začasno uredbo in po njej, svojih obveznosti, ki jih navaja

sodna praksa, navedena v točki 64 zgoraj, da upoštevata vse pomembne okoliščine in ocenita dejansko stanje z vso dolžno skrbnostjo, tako da se lahko konstruirana normalna vrednost obravnava, kot da je bila razumno določena.

- 131 Iz tega sledi, da je treba izpodbijano uredbo razglasiti za nično v delu, ki se nanaša na tožečo stranko, ne da bi moralo Sodišče prve stopnje razsoditi o drugem in tretjem ničnostnem tožbenem razlogu ali ugoditi predlogu tožeče stranke, da naj Komisija predloži izračune, na katerih je utemeljila oceno škode, ki jo je utrpela industrija Skupnosti.

Stroški

- 132 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Svet ni uspel, zato se mu v skladu s predlogi tožeče stranke naloži plačilo stroškov.
- 133 V skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika institucije, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Poleg tega lahko v skladu s členom 87(4), tretji pododstavek, Sodišče prve stopnje intervenientki, ki ni eden izmed subjektov iz drugega pododstavka te določbe, naloži, da nosi svoje stroške. Komisija in DKL, ki sta intervenirala v podporo Svetu, torej nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti senat)

razsodilo:

- 1. Uredba Sveta (ES) št. 1656/2003 z dne 11. septembra 2003 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve za uvoz parakrezola s poreklom iz Ljudske republike Kitajske se razglasi za nično v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko.**
- 2. Svet nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila tožeča stranka.**
- 3. Komisija in Degussa Knottingley Ltd nosita svoje stroške.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 13. julija 2006.

Sodni tajnik

Predsednik

E. Coulon

M. Vilaras